

РЕШЕНИЕ

№ 2130

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 10.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10297** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 62, ал. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на Р. В. Д., ГГН [ЕГН], в момента изтърпяващ наказание ЛО в СЦЗ, чрез адв. Л. В., адвокат при Софийска АК, кантора – С., [улица], ет. 5, ап. 17, против Заповед № Л-3468/2 от 29.07.2019 г., издадена от старши комисар Й. Й., съгласно заповед № Л-3236 от 17.07.19 г. на Главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" - [населено място], с която в изпълнение на чл. 58, ал. 2 от ЗИНЗС и на основание т. 4.11 от Заповед №Л-3468/2 от 29.07.19 г. на Главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", е наредено преместването на лишения от свобода Р. В. Д. в Затвора [населено място] за до изтърпяване на наложеното наказание.

В жалбата са изложени доводи, че Постоянния адрес на семейството и на лицата, с които осъденият поддържа контакти е в [населено място]. Майката на осъденият С. Д. била с постоянен адрес С., [улица], вх. А, ет. 4. Бащата и братът на Р. Д. били починали и връзката с майка му била много силна. Й. З. С., с която Р. Д. живеел на семейни начала и, от която имал дете - матолетната К. Д., Й. С. била регистрирана в С. на адрес С.. [улица]. № 3. вх. А. ет. 4. В момента Р. Д. бил подсъдим по НОХД № 1458/15 г. по описа на Специализирания наказателен съд. Делото било с няколко подсъдими и по него били насрочени съдебни заседания по няколко пъти в месеца. С

оглед осигуряване защитата на Д. и съгласуване на защитната линия се налагало често адв. В. да го посещава в СЦЗ. Преместването в друг затвор силно щяло затрудни срещите му с него, а и щяло да се наложи постоянно да бъде конвоиран. Делото навлизло в решителна фаза, като все по-често се налагало изчистване и определяне на защитната линия. В тази връзка моли да бъде отменена Заповед № Л-3468/2 от 29.07.2019 г. на Главния Директора на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като неправилна поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните права и необоснованост.

Ответникът по жалбата, чрез процесуален представител, оспорва жалбата, счита същата за неоснователна. Моли съда да я отхвърли.

От фактическа страна.

Не се спори по факта, че жалбоподателят е с постоянен адрес в [населено място], обл. С. З.. С оспорената в настоящото съдебно производство заповед, в изпълнение на чл. 58 от ЗИНЗС и на основание т. 4.11, е наредено преместването на лишения от свобода в Затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание.

От фактическа страна обжалваният административен акт е обоснован с обстоятелството, че осъденото лице е с постоянен адрес на територията на област С. З..

По делото са представени и приети като доказателства документите, съдържащи се в преписката по издаването на обжалваната заповед, в т. ч и Заповед № Л-4133 от 20.09.2018 г. на Главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" - [населено място] относно материалната компетентност на издателя на акта, с която нейният издател е делегирал свои правомощия на ст. комисар И. Й. – заместник-главен директор на ГД "Изпълнение на наказанията" в това число да премества лишени от свобода от един затвор в друг.

По приложението на закона.

Оспорването, като направено от легитимирано лице - адресат на обжалваната заповед, в законово установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС, поради което е процесуално ДОПУСТИМО.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

С оспорената заповед е упражнено административно правомощие по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС - за преместването на лишения от свобода Р. Д.. Съгласно нормата на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". В разпоредбата на чл. 62, ал. 4 от ЗИНЗС е предвидено, че главният директор на ГД "Изпълнение на наказанията" може със заповед да делегира правомощия по ал. 1, т. 1 - 3 и 5 на своите заместници или на началник на отдел в

главната дирекция, който е с висше юридическо образование. От представената и приета като доказателство по делото Заповед № Л-3236 от 17.07.19 г. на директора на ГД "ИН" е видно, че на основание чл. 13, ал. 3, във връзка с ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС, главният директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е възложил на ст. комисар И. Й., упражняването на правомощията по чл. 62, ал. 1, т. 1-3 и т. 5 от ЗИНЗС, както и да премества лишени от свобода от един затвор в друг в случаите по чл. 58 от ЗИНЗС или да прави отказ за преместването. С оглед на изложеното, съдът приема, че оспорената Заповед № Л-3468/2 от 29.07.2019 г., е издадена от материално компетентен орган – заместник главен директор на ГД "Изпълнение на наказанията" – ст. комисар И. Й. при упражняване на делегирани му от главния директор на ГД "ИН" правомощия.

Обжалваната заповед обаче е постановена при неспазване на нормативно установените изисквания за съдържание на акта и при неправилно приложение на материалния закон. Съображенията за това са следните:

По своята правна същност и по аргумент от нормата на чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС, Заповед № Л-3468/2 от 29.07.2019 г., представлява индивидуален административен акт. Като такъв същата следва да съответства на законово регламентирани формални изисквания досежно нейното съдържание. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване. Фактическите основания са конкретните факти, въз основа на които административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност. Законово регламентирани основания за преместването на лишени от свобода са разписани в нормата на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, съгласно която разпоредба преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва при: включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода /чл. 62, ал. 1, т. 1/; при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание /чл. 62, ал. 1, т. 2/; по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти /чл. 62, ал. 1, т. 3/; по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода /чл. 62, ал. 1, т. 4/ и при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4, като в този в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода.

За да се счита изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. първо от АПК, заповедта е следвало да съдържа описание на онези обстоятелства, които имат значение на релевантни юридически факти и обосновават наличието на някоя от законово предвидените в условията на алтернативност материалноправни предпоставки по чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС. В случая обективизираното в обстоятелствената част на оспорения акт като "мотиви" се свежда до това, че

"осъденият е с постоянен адрес на територията на област С. З. и изпълнението на чл. 58 от ЗИНЗС и т. 4. 11 от Заповед № Л-3468/2 от 29.07.2019 г.

Очевидно изложеното в заповедта за обосноваване наличието на нормативно основание за разпореденото преместване на лишения от свобода Д. в Затвора - [населено място], не може да се приеме за мотивиране на фактически обстоятелства, запълващи състава на някое от посочените по-горе материалноправни предпоставки по чл. 62, ал. 1, т. 1-т. 5 от ЗИНЗС. Само по себе си обстоятелството, че осъденото и изтърпяващо наказание "лишаване от свобода" лице е с регистриран постоянен адрес в [населено място], не се свързва със съществуването на законово регламентирана предпоставка за преместването.

Съгласно разрешението, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК, няма пречка мотивите да се съдържат в отделен документ, предхождащ постановяването на акта. В случая обаче мотивите за издаването на процесната Заповед не могат да бъдат изведени от сочената като основание за издаването на оспорения административен акт Заповед № Л-3236 от 17.07.19 г. на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" /приложената заповед по делото е очевидно в непълно копие/. Доколкото посочената заповед е издадена на основание чл. 58 от ЗИНЗС /"осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпят наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4 и съответно е относима за разпределението при първоначалното настаняване на осъдените лица за изтърпяване на наложеното им наказание "лишаване от свобода", тази заповед не може да бъде разглеждана като мотивиране на акта с фактически основания за разпореденото преместване на Д. в Затвора [населено място], тъй като е ирелевантна за наличието на материално-правните предпоставки за упражненото административно правомощие по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС. Излагането на несъответни и неотнормирани мотиви като фактическо основание за издаването на заповедта, следва да бъде приравнено на липса на изискуемите от закона мотиви, което обуславя извод за фактическа необоснованост на възприетото административно решение от гледна точка на съществуването на релевантните юридически факти за постановяването на заповед за преместването на лишен от свобода от един затвор в друг.

Отделно от това, неправилно като правно основание за издаването на оспорената заповед е посочена разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС. Относимата норма за постановяването на административен акт за преместването на лишени от свобода от един затвор в друг, е тази на чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС.

С оглед на гореизложеното, Съдът приема, че съдържанието на обжалваната Заповед № Л-3468/2 от 29.07.2019 г. не удовлетворява изискванията за мотивиране на акта като единство от фактически и правни основания, което съставлява съществено формално нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и съответно е основание по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на оспорения административен акт.

Съдът намира че заповедта е издадена и в противоречие и при неправилно

приложение на материалния закон. Освен, че актът не е обоснован с наличието на фактически обстоятелства за разпореденото преместване на лишения от свобода от Затвора [населено място] в Затвора [населено място], липсват каквито и да е било доказателства за съществуването на някоя от материално-правните предпоставки по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС за постановяването на заповед за преместване - включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода; настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти; по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служителите или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода или необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС.

Упражняването на административното правомощие за преместване на лишени от свобода от един затвор в друг, е ограничено до визираните в чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС хипотези, като от посочената нормативна регламентация следва извода, че постоянният адрес на лишеното от свобода лице, не е предвидено като релевантно основание за преместването. По аргумент от издадената на основание чл. 58 от ЗИНЗС Заповед, постоянният адрес на осъдения би бил от значение при първоначалното му настаняване в съответното място за лишаване от свобода за изтърпяване на наложеното му наказание. Доколкото делегираната компетентност по чл. 58 от ЗИНЗС се свежда единствено до определяне от главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията" на реда за разпределение на осъдените в местата за лишаване от свобода при тяхното настаняване в затворите и затворническите общежития за изпълнение на наказанието "лишаване от свобода" и с оглед изричната нормативна уредба по чл. 62 от ЗИНЗС и липсата на предвидена в закона възможност с акт на Главния директор на ГДИН да се регламентират други, непредвидени в закона основания за преместването на лишените от свобода от един затвор в друг, следва извода, че Заповед № Л-3236 от 17.07.19 г. на Главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията", в изпълнение на която е посочено че е издадена обжалваната заповед, не може да бъде релевантно основание за упражненото правомощие по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че обжалваната заповед за преместване на лишения от свобода Д. е издадена без да е налице някоя от предвидените в условията на алтернативност материално-правни предпоставки по чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС.

Не води до друг извод обстоятелството, че с издадената на основание чл. 13, ал. 3 във връзка с ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС Заповед № Л-3236 от 17.07.19 г., главният директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е възложил на ст. комисар И. Й. освен упражняването на правомощията по чл. 62, ал. 1, т. 1-3 и т. 5 от ЗИНЗС и такива за преместването на лишени от

свобода от един затвор в друг в случаите по чл. 58 от ЗИНЗС. По своята правна същност и по аргумент от разрешението, дадено с ТР № 4/ 22.04.2004 г. на ВАС, делегирането представлява предвидена в закона възможност за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценка, горестоящият административен орган да предостави част от правомощията си на някои от подчинените му органи. Съгласно посоченото тълкувателно решение възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. Очевидно след като нито в разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС, нито в издадената на основание чл. 58 от ЗИНЗС Заповед № Л-3236 от 17.07.19 г. на Главния директор на ГДИН са регламентирани случаи, при които може да бъде разпоредено преместването на лишени от свобода от един затвор в друг, нито законът предвижда материална компетентност на главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията" извън случаите по чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС да издава заповеди за преместване на лишените от свобода лица, овластително волеизявление е лишено от правно основание и съответно не може валидно да делегира правомощия, които административният орган сам не притежава - по аргумент от чл. 62, ал. 4 от ЗИНЗС.

С оглед на изложеното съдът намира че жалбата е основателна, а оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна. Съобразно чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС настоящото решение е окончателно.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. В. Д.. ГГН [ЕГН], в момента изтърпяващ наказание ЛО в СЦЗ, чрез адв. Л. В., адвокат при Софийска АК, кантора – С., [улица], ет. 5, ап. 17, против Заповед № Л-3468/2 от 29.07.2019 г., издадена от старши комисар Й. Й., съгласно заповед № Л-3236 от 17.07.19 г. на Главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" - [населено място], с която в изпълнение на чл. 58, ал. 2 от ЗИНЗС и на основание т. 4.11 от Заповед №Л-3468/2 от 29.07.19 г. на Главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", е наредено преместването на лишения от свобода Р. В. Д. в Затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: